

храмъ на Фортуната, на който издадениыйтъ портикъ, създанъ, както казвахъ, отъ нѣкой си потомъкъ на Цицерона, или може бы и отъ него сжція, исказваше изящность и благоговѣніе повече отъ колкото великолѣпіе.

Този храмъ, който бѣше най изящныйтъ образецъ на римското зодчество, издигаше са на широко основаніе; двѣ стълбы водахъ до мѣстото дѣто бѣше олтаря на богынята; друга стълба имаше между него и портика на който стълповетъ бѣхъ украсены на върховетъ си съ вѣнцы отъ отборъ цвѣтъя. На двата края на храма са виждахъ гръцкы статуй, а на тріумфенна арка малко подалеч мѣдна статуя представяше Калгула на конь.

Мегдантъ предъ храма бѣше сжща жива и пѣстра сцена. Множество челоуѣцы си почивахъ на столове и са разговаряхъ за политиката на държавата или на бждщето представленіе въ Амфитеатра; тукъ тамъ са виждахъ разны купчинны отъ млади момцы, едны витѣйствовахъ, връху хубостьта на нѣкой мома, а други, разсжждахъ връху нѣкой нова драма представена въ театра; а момцы повѣзростны размѣнувахъ идеи по александрійската търговія. Помежду тѣхъ са виждахъ търговцы облечены по источныя обычай; дългытъ, широкополы и странны одежды, бойдисанытъ и съ скжпоцѣнны камъне украсены обуца, строгата имъ и серіозна фізіономія правяхъ живописна противуположность съ опасанытъ тогы и живостнытъ тѣлодвиженія на Италянцытъ. Подвижнытъ този и неспокоенъ народъ имаше и другій языкъ освѣнъ звуковыя, езика на киманіята и на движеніята твърдѣ изразителенъ, който е и предалъ и на днешнытъ си потомцы.

Като мшуваше презъ туй множество Главкъ са намѣри предъ кръга на веселытъ и безгрижны свои пріатели.

— А, извика Салустій, петъ години има какъ не съмъ та виждалъ. Че какъ ги ты употреби? попыта Главкъ. Каквы по вы веселбы изнамѣри?

— Употребихъ ги като истиненъ науколюбитель, като са занимавахъ въ нѣкои опыты за огояванъето на мурунытъ, но исповѣдамъ че напразно са мжжъ да ги докарамъ на онуй съвършенство, на което ги бѣхъ дакарали напытъ праотцы Римлянытъ.

— Съжелявамъ та! по защо?

— Защото, отговорн нажелено Салустій, не ми позволява законътъ да ги хранихъ съ рыбы. Много пакти пожелахъ да блъснжъ съ благообразенъ и ужъ грѣхомъ мой тлѣсть-тлѣсть заимодавецъ въ рибницата за да поогон мурунытъ ми и да ги направи по вкусны. Днесъ роботы не сж вече наши рыбы, нито са грижжтъ да услаждатъ живота ни.